

Закочувалось за вечірній пруг
Тичинине золотооке сонце...
Він ще не знав про це,
а вже Вона ходила
Навшпиньках по його кімнаті-хаті,
І до книжок принюхувалась ласо,
І вже косу поставила на покуті,
Ледь брязнувши, ледь хряпнувши кіссям...
Він ще не знав про це,
а вже Вона чигала
На душу ніжнотонну, сонцетканну
І мітила йому кіссям в міжбрів'я,
Аж тамувала віддих, щоб не схибити...
Закочувалось за вечірній пруг
Тичинине золотооке сонце,
Він ще не знав про це,
і він співав, як дихав,
І пісня була з джерела гіркого,
І пахла бджолами із довбаного вулія,
Древлянською пергою, ярим воском
Та сизим прахом звергнутих століть —
Не атомними сурмами безодні.
Поет співав глибинно, старовинно
Бояновими сивими вустами:
"Були люде невірнії,
Вони в Бога не вірили,
А вірили у цмочище,
У лютеє у зміїще".
І думалось мені, коли він ще не знав,
А може, знав, та про знання не відав
Й собі самому, то мені гадалось:
Чому такий він ніжно-безборонний?
Чому завжди, на вулиці зустрівши,
Так хочеться його під руку взяти
І провести, щоб навіть лист каштана

Не впав на його тишу золоту
І не побив її тяжким сліпучим громом?
Чому так хочеться побігти в його роки,
В його далекі молоді літа,
І собою затулити його арфу —
Бо ж подарована була Україні арфа,
Одна-однісінька на все життя України...
Чому так прагнеться побігти в його долю —
В його єдину стокрилату долю —
І лиш добро пустити в її крила,
А зло одринути, одкинути, знебути?!
Про винятковість йшлося, про геніальність,
Як про пилوک метелика, як про меди бджоли
Та ще про струни арфи, що єдині...
Коса ударила по арфі — струни вмерли,
Заплющилися карі очі в арфи,
І він лежав до арфи головою,
А в узголів'ї арфа безголова...
Як закотилось за вечірній пруг
Тичинине золотооке сонце,
На серце впала божевільна тиша,
Ви чуєте, як всюди дзвонить тиша,
Як без Тичини тиша громом вибухає!
Яка на світі тиша без Тичини!